

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 43/05-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ivana Višňovského, t. č. v B. B., ktorými namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 5/01 a jeho rozsudkom z 13. decembra 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ivana Višňovského o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 24. novembra 2004 doručené sťažnosti Ivana Višňovského (ďalej len „sťažovateľ“), ktorými namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 5/01 a jeho rozsudkom z 13. decembra 2002.

V sťažnostiach sťažovateľ namieta porušenie jeho práva na „*spravodlivé súdne konanie postupom Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 4 T 5/01 z 13. 12. 2002*“ tým, že krajský súd nekonal v súlade so zákonom, čím mu znemožnil prejednať jeho trestnú vec spravodlivo. Zároveň namieta porušenie jeho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru tým, že „*neumožnil vyšetriť rozpory, znemožnil došetriť prípad*“, zamietol jeho návrh na dokazovanie vypočutím a konfrontáciou ďalších svedkov.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, „*či boli alebo neboli*“ postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 5/01 porušené jeho základné práva a slobody a posúdil konanie a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska dodržiavania ústavy a medzinárodných dohôd, ku ktorým Slovenská republika pristúpila.

Dňa 14. decembra 2004 predložil sťažovateľ ústavnému súdu doplnenie sťažností, v ktorom požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd posúdil sťažnosti sťažovateľa ako celok, keďže smerujú proti tomu istému porušiteľovi (krajský súd) a sťažovateľ nimi napáda to isté konanie a rozsudok krajského súdu z 13. decembra 2002.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. d) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 5/01 a jeho rozsudkom z 13. decembra 2002.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 T 5/01 z 13. decembra 2002 nadobudol právoplatnosť dňom vyhlásenia, t. j. 13. decembra 2002.

Z uvedeného vyplýva, že od 13. decembra 2002, keď sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 T 5/01 z 13. decembra 2002 nadobudol právoplatnosť, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 24. novembra 2004, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa o porušení jeho práva podľa čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. d) dohovoru rozsudkom krajského súdu odmieta ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola v celom rozsahu odmietnutá, ústavný súd sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2005